

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ 1

(Οι ασκήσεις που ακολουθούν στο τέλος του κειμένου να γίνουν στο πράσινο τετράδιο. Ανάγνωση τα παιδιά θα έχουν το κείμενο που βρίσκεται μέσα στο πλαίσιο, εκτός βέβαια αν θέλουν τα ίδια να διαβάσουν περισσότερο.)

Ο τυφλός και ο κυνηγός

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας τυφλός, που ζούσε με την αδελφή του σε μια καλύβα, εκεί που τέλειωνε το δάσος.

Ο τυφλός ήταν πολύ έξυπνος. Παρ' όλο που δεν έβλεπε, έμοιαζε να ξέρει για τον κόσμο πολύ περισσότερα πράγματα απ' αυτούς που είχαν ατίσια μάτια. Συνήθιζε να κάθεται έξω από την καλύβα του, και να μιλά με περαστικούς. Αν είχαν κάποιο πρόβλημα, τον ρωτούσαν τι να κάνουν, και τους έδινε πάντα μια καλή συμβουλή. Αν υπήρχαν πράγματα που ήθελαν να μάθουν, τους απαντούσε, και όσα τους έλεγε, ήταν πάντα σωστά. Οι άνθρωποι κουνούσαν το κεφάλι τους με έκπληξη: «Τυφλέ, πώς γίνεται και είσαι τόσο σοφός;» Κι ο τυφλός χαμογελούσε κι έλεγε: «Γιατί βλέπω με τα αυτιά μου.»

Κάποτε, η αδελφή του τυφλού ερωτεύτηκε έναν κυνηγό από ένα άλλο χωριό και σύντομα παντρεύτηκαν. Όταν τελείωσε η γαμήλια τελετή, ο κυνηγός ήρθε για να ζήσει με την νέα του γυναίκα στην καλύβα. Αλλά ο κυνηγός δεν είχε χρόνο για τον αδελφό της γυναίκας του. «Τι αξία έχει ένας άνθρωπος που δεν βλέπει!», έλεγε. Και η γυναίκα, του απαντούσε: «Κι όμως, άνδρα μου, ξέρει περισσότερα για τον κόσμο απ' αυτούς που βλέπουν!» Ο κυνηγός τότε γελούσε: «Χα, χα! Τι μπορεί να ξέρει ένας τυφλός που ζει στο σκοτάδι; Χα, χα, χα!»

Κάθε μέρα, ο κυνηγός πήγαινε στο δάσος με παγίδες, ακόντια και βέλη, και κάθε βράδυ που γύριζε, ο τυφλός τού έλεγε: «Σε παρακαλώ, αύριο, άφησέ με να έλθω μαζί σου, για κυνήγι στο δάσος!». Αλλά ο κυνηγός κουνούσε το κεφάλι: «Τι αξία έχει ένας που δεν βλέπει!». Και περνούσαν οι μέρες, οι εβδομάδες, και οι μήνες, και κάθε βράδυ ο τυφλός έλεγε: «Σε παρακαλώ, άσε με να έλθω για κυνήγι αύριο!». Και κάθε βράδυ ο κυνηγός κουνούσε το κεφάλι...

Αλλά ένα βράδυ ο κυνηγός είχε κέφια! Γύρισε σπίτι με καλό κυνήγι: μια χοντρή γαζέλα. Η γυναίκα του μαγείρεψε το κρέας, κι όταν τέλειωσαν το φαγητό, ο κυνηγός γύρισε στον τυφλό και του είπε: «Πολύ καλά. Αύριο θα έλθεις στο κυνήγι!»

Κι έτσι το επόμενο πρωί ξεκίνησαν μαζί για το δάσος. Ο κυνηγός με τις παγίδες του, τα ακόντια και τα βέλη, οδηγώντας τον τυφλό με το χέρι στο μονοπάτι, ανάμεσα στα δέντρα. Περιπατούσαν επί ώρες.

Ξαφνικά, ο τυφλός σταμάτησε. Τράβηξε το χέρι του κυνηγού. «Ένα λιοντάρι!».

Ο κυνηγός κοίταξε τριγύρω και δεν είδε τίποτα. «Υπάρχει ένα λιοντάρι», είπε ο τυφλός, «αλλά δεν πειράζει. Έχει φάει και κοιμάται βαθειά. Δεν θα μας πειράξει.»

Προχώρησαν στο μονοπάτι, και πράγματι, εκεί, ήταν ξαπλωμένο, κάτω από ένα δέντρο, ένα μεγάλο λιοντάρι. Μόλις το προσπέρασαν, ο κυνηγός ρώτησε:

- Πώς ήξερες για το λιοντάρι;
- Γιατί βλέπω με τα αυτιά μου, του απάντησε ο τυφλός.

Επί ώρες συνέχιζαν, και κάποια στιγμή, ο τυφλός τράβηξε το χέρι του κυνηγού. «Σσς! Ένας ελέφαντας! Είναι ένας ελέφαντας, αλλά βρίσκεται μέσα σε μια λίμνη, κι έτσι δεν θα μας πειράξει», απάντησε ο τυφλός. Προχώρησαν στο μονοπάτι, κι εκεί, σε μια λίμνη, ένας ελέφαντας έριχνε λάσπη στην πλάτη του. Μόλις τον πέρασαν, ο κυνηγός ρώτησε:

- Πώς ήξερες για τον ελέφαντα;
- Γιατί βλέπω με τα αυτιά μου.

Και συνέχισαν, βαθειά μέσα στο δάσος, μέχρι που έφτασαν σε ένα ξέφωτο. Ο κυνηγός είπε: «Εδώ θα αφήσουμε τις παγίδες μας.» Ο κυνηγός έστησε μια παγίδα, και έδειξε στον τυφλό πώς να στήσει μιαν άλλη. Όταν και οι δύο παγίδες ήταν έτοιμες, ο κυνηγός είπε: «Θα έρθουμε αύριο, να δούμε τι πιάσαμε.» Και μαζί, πήραν τον δρόμο για το χωριό.

Το επόμενο πρωί, σηκώθηκαν νωρίς. Ξεκίνησαν μια ακόμη φορά, ακολουθώντας το μονοπάτι στο δάσος. Ο κυνηγός προσφέρθηκε να κρατά το χέρι του τυφλού, αλλά εκείνος του είπε: «Όχι. Τώρα ξέρω τον δρόμο». Ο τυφλός βάδιζε μπροστά αυτήν την φορά, και το πόδι του δεν πιάστηκε ούτε σε μια ρίζα δέντρου. Δεν έχασε ούτε μια στροφή. Περπατούσαν, περπατούσαν, μέχρι που έφθασαν στο ξέφωτο, βαθειά μέσα στο δάσος, όπου είχαν στήσει τις παγίδες.

Ο κυνηγός είδε αμέσως ότι σε κάθε παγίδα είχε πιαστεί ένα πουλί. Και είδε αμέσως, ότι το πουλί στην δική του παγίδα ήταν ένα μικρό, γκρι πουλί, ενώ εκείνο που είχε πιαστεί στην παγίδα του τυφλού ήταν ένα πανέμορφο πουλί, με φτερά πράσινα, βαθυκόκκινα και χρυσαφιά.

«Κάτσε εκεί κάτω!», είπε. «Πιάσαμε και οι δύο ένα πουλί. Θα τα φέρω από την παγίδα τους.» Κι' έτσι, ο τυφλός κάθισε, και ο κυνηγός κατευθύνθηκε στις παγίδες, και στον δρόμο, σκεφτόταν: «Ένας που δεν βλέπει, δεν θα καταλάβει την διαφορά...». Κι έτσι έδωσε στον τυφλό το μικρό, γκρι πουλί, κι εκείνος κράτησε για τον εαυτό του το όμορφο πουλί με τα πράσινα, βαθυκόκκινα, χρυσαφένια φτερά. Κι' ο τυφλός πήρε στα χέρια του το μικρό, γκρι πουλί, και ξεκίνησαν για το σπίτι.

Περπατούσαν, περπατούσαν, και κάποια στιγμή, ο κυνηγός είπε: «Αν είσαι τόσο έξυπνος, και βλέπεις με τ' αυτιά σου, απάντησε μου σε τούτο: Γιατί υπάρχει τόσο θυμός και μίσος στον κόσμο;» Και ο τυφλός του απάντησε: «Γιατί ο κόσμος είναι γεμάτος με ανθρώπους σαν και σένα, που παίρνουν ό,τι δεν τους ανήκει».

Και ξαφνικά, ο κυνηγός αισθάνθηκε ντροπή. Πήρε το μικρό, γκρι πουλί από το χέρι του τυφλού, και του έδωσε το όμορφο, πράσινο, βαθυκόκκινο, χρυσαφί. «Συγγνώμη», του είπε.

Και περπατούσαν, περπατούσαν, και ο κυνηγός είπε: «Αν είσαι τόσο έξυπνος, και βλέπεις με τα αυτιά σου, απάντησε μου στο εξής: Γιατί υπάρχει τόσο»

αγάπη και ευγένεια στον κόσμο;» Και ο τυφλός απάντησε: «Γιατί ο κόσμος είναι γεμάτος με ανθρώπους σαν εσένα, που μαθαίνουν από τα λάθη τους».

Και περπατούσαν, μέχρι που έφτασαν σπίτι. Και από εκείνη την ημέρα, αν ο κυνηγός άκουγε κάποιον να ρωτά: «Τυφλέ, πώς γίνεται και είσαι τόσο σοφός;», έβαζε το χέρι του γύρω από τους ώμους του τυφλού, και έλεγε:

«Γιατί βλέπει με τ' αυτιά του – και ακούει με την καρδιά του.»

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

1) Να απαντήσεις γραπτώς στις παρακάτω ερωτήσεις (Μην ξεχνάς να απαντάς με μικρές ολοκληρωμένες προτάσεις)

- Πού ζούσε ο τυφλός;
- Πώς χαρακτηρίζει τον τυφλό ο συγγραφέας;
- Μπορείς να αναφέρεις μερικά από τα χαρίσματα του τυφλού;

2) Να χωρίσεις σε ομάδες (πρόσωπα, ζώα, πράγματα) τα ουσιαστικά του κειμένου που είναι υπογραμμισμένα.